

Μέτρα για την άμεση στήριξη του ΙΚΑ, του ΝΑΤ και των άλλων ταμείων που βρίσκονται κάτω από άμεση απειλή, όπως και άμεσα μέτρα για την ανακούφιση των συνταξιούχων.

Ανάμεσα στα επείγοντα μέτρα που παλεύει το ΚΚΕ είναι η ολοκλήρωση της συνταξιοδότησης των αγωνιστών της Εθνικής Αντίστασης χωρίς εξαίρεση.

ΠΑΡΟΥΣΙΑΣΗ

“Θεμελιώδης”. Έτσι χαρακτηρίζουν οι κοινωνικοί φορείς και το Υπουργείο Εργασίας της Ισπανίας την Συμφωνία Εργατικής Μεταρρύθμισης που υπογράφηκε από την εργοδοσία και τα συνδικάτα στις 28 Απριλίου 1997.

Λέγεται, ακόμα, ότι αυτή η Συνθήκη αποτελεί, ίσως, την πιο σημαντική κοινωνική συμφωνία που έχει υπογραφεί στην Ισπανία από την εποχή των Συμφωνιών του Μονκλόα (1977).

Εδώ και καιρό, οι κοινωνικοί φορείς είχαν ουσιαστικά αποδεχθεί την άποψη ότι υπήρχε αναγκαιότητα μεταρρύθμισης της αγοράς εργασίας στην Ισπανία: η δημιουργία ενός εργασιακού πλαισίου πιο σταθερού αλλά και περισσότερο ευέλικτου με την ταυτόχρονη παγιοποίηση της κοινωνικής ειρήνης, ήταν αναγκαίοι παράγοντες για την προετοιμασία της Ισπανικής οικονομίας εν όψει της προσχώρησης στο ενιαίο νόμισμα.

Λαμβάνοντας υπ όψη την εμπειρία αυτών των ετών και το υψηλό ποσοστό ανεργίας στην Ισπανία, καθώς και την ποιότητα της εργασίας που δημιουργείτο, αμφότερα τα κοινωνικά μέρη συμφώνησαν ως προς την αναγκαιότητα να ευνοηθούν οι συμβάσεις αορίστου χρόνου, μειώνοντας, ως αντιστάθμισμα, το κόστος των απολύσεων. Σύμφωνα με τα λόγια του ίδιου του Υπουργού Εργασίας, η Συμφωνία αποτελεί ένα στοιχείο για σταθερή και ποιοτική εργασία, η οποία “θα συνοδεύεται, από την πλευρά της Κυβέρνησης, με κίνητρα για την μετατροπή των συμβάσεων ορισμένου χρόνου σε συμβάσεις αορίστου χρόνου”.

Έχοντας, λοιπόν, ως αφετηρία και στόχο τη σταθερότητα, η κεντρική ιδέα της Συμφωνίας είναι η δημιουργία ενός νέου τύπου συμβάσεων αορίστου χρόνου, ορίζοντας, ωστόσο, ως κόστος αποζημίωσης, για κάθε αδικαιολόγητη απόλυση, 33 ημέρες κατ’ έτος (έναντι των 45 που ίσχυαν ως σήμερα), για ορισμένους κλάδους που έχουν πληγεί ιδιαίτερα από την ανεργία.

Το ίδιο σημαντική είναι η προσπάθεια μετατροπής των αιτίων ατομικής απόλυσης σε αντικειμενικά, μέσω της αποσαφήνισης της νομοθεσίας.

Εξ άλλου, η Συμφωνία αποδίδει ένα ρόλο κλειδί στη συλλογική διαπραγμάτευση, ένας από τους σκοπούς της οποίας είναι να απαλειφθεί ο υπερβολικός αριθμός των συμβάσεων, καθώς και να μετατραπούν οι συμβάσεις ορισμένου σε συμβάσεις αορίστου χρόνου. Η Συμφωνία βλέπει, επίσης, τη συλλογική διαπραγμάτευση ως πεδίο έναρξης ενός διαλόγου σε βάθος με αντικείμενο την αναδιάρθρωση του χρόνου εργασίας.

Έχουμε εδώ μια Συνθήκη, η οποία, σύμφωνα με τη γνώμη των ίδιων των κοινωνικών φορέων, δεν θα αποτελέσει από μόνη της λύση στο πρόβλημα της ανεργίας αλλά, σίγουρα, θα ευνοήσει τη σταθερότητα. Ας διευκρινιστεί ότι αυτό που επετεύχθη ήταν ένα πλαίσιο, το οποίο μπορεί να χρησιμεύσει παράλληλα και ως δυναμτικός παράγοντας της οικονομικής δραστηριότητας.

Πρέπει, επίσης, να γίνει αντιληπτό ότι η εργοδοσία και τα συνδικάτα έφθασαν σε κάποιο σημείο συνείδησης μετερχόμε-

νοι και μιας ισορροπημένης ευελιξίας: Οι εργοδότες αντιλαμβάνονται, από την πλευρά τους, ότι η υπέρμετρη χρήση συμβάσεων ορισμένου χρόνου ήταν παράγοντας που ζημίωνε το ανθρώπινο δυναμικό των επιχειρήσεών τους, ο οποίος απέβαινε, με τη σειρά του, εις βάρος της ποιότητας. Και τα συνδικάτα, αποδεχόμενα τη μεγαλύτερη σταθερότητα έναντι πιο φθηνών απολύσεων. Η προσπάθεια έγκειται στο να ενσωματωθεί αυτή η ευελιξία στο σύστημα σχέσεων εργασίας της Ισπανίας, το οποίο - σύμφωνα με τη γνώμη των κοινωνικών συνομιλητών- εξακολουθεί να πάσχει από κάποια κενά.

Η αφετηρία για τούτη τη νέα μεταρρύθμιση έχει πια προσδιορισθεί.

ΕΙΣΑΓΩΓΗ

1.- Τα τελευταία χρόνια, η δυναμική της εργασίας σημείωσε στην Ισπανία κάποιες τάσεις όχι ακριβώς θετικές, παρά το ενδιαφέρον της Κυβέρνησης και των Κοινωνικών Φορέων και παρά τις σημαντικές μεταρρυθμίσεις που πραγματοποιήθηκαν αρχής γενομένης με το Καταστατικό των Εργαζομένων (1980), και που έφεραν θετικά αποτελέσματα με χαρακτήρα, όμως, ευκαιριακό.

Η αναγκαιότητα να εμποδιστεί η περαιτέρω αύξηση της ανεργίας καθώς και η επισφαλής εργασία, και η αναγκαιότητα να υπάρξει ένα ορθολογιστικό σύνολο κανονισμών, οδήγησαν τις κοινωνικές πλευρές στην έναρξη ενός διαλόγου, ο οποίος διήρκεσε σχεδόν ένα χρόνο και κατέληξε, στις 28 Απριλίου 1997, στην υπογραφή μιας διμερούς Συμφωνίας για την αναθεώρηση της αγοράς εργασίας, που από πολλούς χαρακτηρίστηκε “ιστορική”.

Κατά συνέπεια, η λεγόμενη “Συνθήκη για την Εργασία” της Ισπανίας αποτελείται ουσιαστικά από 3 Συμφωνίες Διαιτησίας, αυτόνομες αλλά και αλληλοσυμπληρωματικές.

Οι δύο πρώτες ρυθμίζουν επίκαιρα ζητήματα, ενώ η τρίτη καταπίνεται με τη λύση κάποιων χαρακτηριστικών προβλημάτων, τα οποία πηγάζουν από την εξέλιξη της ισπανικής νομοθεσίας:

α. Συμφωνία Διαιτησίας για τη σταθερότητα της εργασίας.

β. Συμφωνία Διαιτησίας για τη Συλλογική Διαιτησία.

γ. Συμφωνία για την κάλυψη κενών.

2.- Με την πρώτη Συμφωνία έγινε ο επαναπροσδιορισμός της δομής κάποιων μορφών συμβάσεων, των οποίων το χαρακτηριστικό είναι ο ορισμένος χρόνος της συμβάσεως καθεαυτής.

Συμφωνήθηκε, ως εκ τούτου, μια μεταρρύθμιση στις συμβάσεις: κατάρτισης, πρακτικής εξάσκησης, τις υπαγορευόμενες από τις περιστάσεις παραγωγής, ορισμένου έργου και υπηρέσεως, μερικής απασχόλησης και στις συμβάσεις με Επιχειρήσεις Εργασίας Ορισμένου Χρόνου,¹ (που θεσμοθετήθηκαν στην Ισπανία το 1994). Επαναπροσδιορίζεται επίσης η λεγόμενη “Σύμβαση αντικατάστασης”, μια μορφή συμβάσεως που συνιστάται στο διαμερισμό, υπό όλες τις έννοιες, μιας μοναδικής θέσης εργασίας από δυο εργαζόμενους, εκ των